

Sygnatura akt VII K 424/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 września 2013 roku

Sąd Rejonowy w Opolu Wydział VII Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzena Drozdowska

Protokolant: Lena Merkel

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu – Pawła Gawłasa

po rozpoznaniu dnia 04 lipca 2013 roku, 02 września 2013 roku sprawy :

Ł. M. , syna M. i J. z domu P., urodzonego (...) w miejscowości O.

oskarżonego o to ,że:

W dniu 14 lutego 2013 r. w O. jadąc ulicą (...) kierował rowerem po drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości alkoholowej , a mianowicie mając 0,80 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

to jest o czyn z art. 178a paragraf 2 kk

1.na podstawie art .66§1,2 kk , art 67§1 kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec **Ł. M.** oskarżonego o popełnienie zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku wyczerpującego dyspozycję **art. 178a § 2 k.k.** na okres **2 / dwóch/ lat** próby ;

2.na podstawie **art. 67 § 3** kk orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie **800 / osiemset/ zł** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

3. na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk, art. 17 ustęp 1 i 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych /Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. ze zm./ zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania, w tym od wymierzenia opłaty.

Sygnatura akt: VII K 424/13

UZASADNIENIE

Ł. M. został oskarżony o to, że w dniu 14 lutego 2013 roku w O. na ulicy (...) jechał jako kierujący rowerem po drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości alkoholowej, a mianowicie mając 0,80 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, to jest o czyn z art. 178a paragraf 2 kk.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 lutego 2013 roku Ł. M. spożył alkohol w postaci piwa, a następnie jechał jako kierujący rowerem na drodze publicznej w miejscowości O., na ulicy (...) około godziny 1.40 /karta 1 akt/. Nie było drastycznych następstw działania Ł. M..

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego Ł. M., karta 12, 35, 36 akt;

- notatka urzędowa, karta 1 akt;
- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości, karta 2 akt.

Z uwagi na to, że Ł. M. jechał jako kierujący rowerem na drodze publicznej /O., ulica (...)/, został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji - M. S. (1) i R. Z. /karta 1 akt/. Został on poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu za pomocą przyrządu AS IV /karta 2 akt/.

Przeprowadzone pośrednie badania poziomu alkoholu we krwi, poprzez analizę wydychanego powietrza wykazały: o godzinie 1.53 wynik badania wyniósł 0,80 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu /karta 2 akt/. W protokole badań pośrednich odnotowano fakt wypicia w dniu 14 lutego 2013 roku 0,5 l piwa przez Ł. M.. Protokół badania został podpisany przez Ł. M., ww. nie żądał ponownego badania stanu trzeźwości, nie żądał badania krwi, nie zgłaszał uwag /karta 2 akt/.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego Ł. M., karta 12, 35, 36 akt;
- notatka urzędowa, karta 1 akt;
- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości, karta 2 akt.

Ł. M., syn M. i J. z domu P. urodził się 05 września 1984 roku w O.. Zdobył wyższe wykształcenie, jest żonaty. Nie leczy się neurologicznie, od uzależnień, psychiatrycznie. Ogólny stan zdrowia dobry. Nie był karany /karta 6 akt/. Prowadzi działalność gospodarczą.

Dowód:

- personalia oskarżonego Ł. M., karta 12 akt;
- karta karna, karta 6 akt;
- dane o oskarżonym, karta 13 akt;
- kwestionariusz wywiadu środowiskowego, karta 40 akt.

Z kwestionariusza wywiadu środowiskowego wynika, iż Ł. M. nie posiada żadnych uzależnień, dużo czasu poświęca prowadzeniu swojej działalności gospodarczej, często wraz z żoną jeździ na rowerze.

Dowód:

- kwestionariusz wywiadu środowiskowego, karta 40 akt.

Prokuratura Rejonowa w Opolu wraz z aktem oskarżenia przeciwko Ł. M. za czyn z art. 178 a paragraf 2 kk skierowała do Sądu Rejonowego w Opolu na podstawie art. 335 paragraf 1 kpk wniosek o skazanie ww. za zarzucany mu występ bez przeprowadzenia rozprawy między innymi na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na 2 lata próby, orzeczenie zakazu prowadzenia rowerów na 1 rok, za zgodą oskarżonego wyrażoną w dniu 4 kwietnia 2013 roku w formie oświadczenia do protokołu przesłuchania /karta 12 akt/, wobec uznania, że okoliczności popełnienia przestępstwa, zagrożonego karą nie przekraczającą 10 lat pozbawienia wolności, nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania karnego zostaną osiągnięte pomimo nieprzeprowadzenia rozprawy /karta 15 akt/.

Oskarżony Ł. M. cofnął wniosek w trybie art. 355 paragraf 1 kpk i wniósł o warunkowe umorzenie postępowania /karta 26-29 akt/.

Sąd Rejonowy w Opolu na posiedzeniu w dniu 19 czerwca 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt VII K 424/13 postanowieniem na podstawie art. 343 paragraf 7 kpk skierował sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych /karta 33 akt/.

Oskarżony Ł. M. w postępowaniu przygotowawczym /karta 12 akt/, jak i przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony przyznał, iż w dniu 14 lutego 2013 roku spożywał alkohol, a następnie jechał jako kierujący rowerem w O. na ulicy (...). Potwierdził ilość spożytego alkoholu, nie miał zastrzeżeń do badań /karta 2 akt/. Złożył wniosek w trybie art. 335 paragraf 1 kpk /karta 12 akt/. Przed Sądem w dniu 04 lipca 2013 roku potwierdził, iż jechał w stanie nietrzeźwości jako kierujący rowerem w O. po drodze publicznej. Wyraził żal i skruchę /karta 35 akt/. Wskazał, iż rower to jego jedyny środek transportu, który jest mu pomocny w prowadzeniu działalności gospodarczej /karta 36 akt/. Podniósł, iż zrozumiał naganność swojego czynu, który był niechlubnym incydentem w jego życiu /karta 36 akt/.

Dokonując oceny mocy dowodowej wyjaśnień ww. oskarżonego stwierdzić należy, że w pełni polegają one na prawdzie, co do ilości spożytego przez oskarżonego alkoholu, czasu zdarzenia, sposobu poruszania się oskarżonego - jako że są logiczne i konsekwentne. Wyjaśnienia te - zbieżne z pozostałym materiałem zebrany w sprawie - zasługują na uwzględnienie i nie sposób im odmówić atrybutu wiarygodności. Z tych też względów wyjaśnienia te zostały uwzględnione w toku dokonywania ustaleń faktycznych i stały się podstawą do odtworzenia rzeczywistego przebiegu wydarzeń. Wyjaśnienia te znajdują oparcie w dowodach z dokumentów, protokole badania. Sąd dokonał ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie biorąc pod uwagę ww. dokumenty w sprawie.

Sąd dał wiarę dokumentom zgromadzonym w sprawie dotyczącym osoby oskarżonego, a mianowicie potwierdzającym dotychczasową niekaralność oskarżonego, a także dokumentom związanym z ustaleniem okoliczności zdarzenia, jakie miało miejsce w dniu 14 lutego 2013 roku, w szczególności protokołowi użycia urządzenia kontrolno - pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, z którego bezspornie wynika, iż oskarżony w dniu zdarzenia znajdował się w stanie nietrzeźwości. Dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione organy i osoby, w granicach ich kompetencji oraz w przewidzianej formie, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziła jakichkolwiek wątpliwości. Oskarżony nie kwestionował wiarygodności tych dokumentów /karta 2 akt/.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonego co do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego nie budzą żadnych wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na wyjaśnieniach Ł. M., który nie kwestionował swojego sprawstwa, a wręcz przeciwnie przyznał się do winy, potwierdzając tym samym słuszność aktu oskarżenia.

Zasadniczą podstawę ustaleń faktycznych stanowił także protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym. Przyrząd ten posiadał ważne świadectwo legalizacji, zaś samo badanie zostało przeprowadzone przez kompetentny do tego organ. Dodatkowo wskazać należy, że oskarżony nie kwestionował prawidłowości oraz legalności przeprowadzenia tegoż badania. Co więcej Ł. M. nie podważał jego wyników.

Przy ustaleniach stanu faktycznego pomocne okazały się również niekwestionowane dowody z dokumentów w postaci: notatki urzędowej, wywiadu środowiskowego, danych osobopoznawczych oraz danych o karności oskarżonego. Sąd dał wiarę tym dokumentom, bowiem zostały one sporządzone przez właściwe podmioty i w sposób nakazany przez prawo.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynu bezprawnego, zagrożonego karą, którego społeczna szkodliwość nie jest znikoma i czynu tego dopuścił się w sposób zawiniony. Mając na względzie to, że oskarżony jest zdatny do przypisania mu winy i nie zachodzą wobec niego okoliczności wyłączające odpowiedzialność karną określoną w kontratypach Sąd uznał, że Ł. M. dopuścił się popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a

§ 2 kk. Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest to, iż oskarżony w dniu 14 lutego 2013 roku jechał jako kierujący rowerem na drodze publicznej, znajdując się w stanie nietrzeźwości. Oskarżony wypełnił kumulatywnie wszystkie znamiona ustawowe czynu spenalizowanego w art. 178a § 2 kk. Strona podmiotowa czynu opisanego w art. 178a § 2 kk ma charakter umyślny, polegający na zamiarze prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości na drodze publicznej lub w strefie zamieszkania. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony swą świadomością objął wszystkie elementy czynu z art. 178a § 2 kk, miał zamiar kierować rowerem na drodze publicznej. Czyn z art. 178a § 2 kk to występki umyślny, przy czym, o ile samo kierowanie rowerem na drodze publicznej wymaga zamiaru bezpośredniego, o tyle fakt znajdowania się w stanie nietrzeźwości może być objęty zamiarem ewentualnym sprawcy. Niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości i godzenie się z tą możliwością. Zachowanie oskarżonego wypełniło również znamiona strony przedmiotowej czynu opisanego w art. 178a § 2 kk, oskarżony był w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 6 kk. Zgodnie z art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Przez nietrzeźwość należy rozumieć stan, w którym uchwytany jest toksyczny wpływ alkoholu na psychikę kierowcy pojazdu mechanicznego i można stwierdzić u niego zakłócenie funkcji psychomotorycznych na skutek spożycia alkoholu /orzeczenie SN z 9.09.1969.,Rw 958/60/. Stan nietrzeźwości ww. oskarżonego ustalili funkcjonariusze Policji, którzy działali w granicach swoich kompetencji. Policja jest uprawniona do żądania poddania się przez kierującego pojazdem, w stosunku do którego zachodzi uzasadnione podejrzenie, że mógł kierować pojazdem w stanie nietrzeźwości, badaniu w celu ustalenia zawartości alkoholu w organizmie, jak też do uniemożliwienia kierowania pojazdem osobie znajdującej się w stanie nietrzeźwości. Oskarżony został poddany badaniom przy użyciu urządzenia typu AS IV. /karta 2 akt/. W ocenie stanu trzeźwości oskarżonego zastosowano pośrednią metodę analizy alkoholu we krwi, poprzez badanie wydychanego powietrza. Jest to metoda akceptowana w opiniodawstwie sądowno-lekarskim, a uzyskane wyniki stanowią odpowiednią wartość dowodową. Sposób przeprowadzenia badania pośredniego przez analizę wydychanego powietrza nie odbiegał od wymaganej normy. Uzyskany wynik 0,80 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu bezspornie wskazuje na stan nietrzeźwości.

Sąd na podstawie art. 66 § 1, 2 kk, art 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec Ł. M. oskarżonego o popełnienie zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 2 kk na okres 2 /dwóch/ lat próby. Nadto Sąd na podstawie art. 67 § 3 kk orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 800 /osiemset/ zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, a na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ustęp 1 i 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych /Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. ze zm./ zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania, w tym od wymierzenia opłaty.

Warunkowe umorzenie postępowania /art. 66 paragraf 1, 2 kk/ jest środkiem probacyjnym, który opiera się na zaniechaniu skazania i wymierzenia kary sprawcy winnego popełnienia przestępstwa.

Ze względu na warunek zagrożenia karą z § 2, stanowi z samego założenia środek walki z drobną przestępczością, zaś orzeczenie o warunkowym umorzeniu jest zawsze fakultatywne. Kompetencja warunkowego umorzenia postępowania należy do sądu, wynika to z faktu, że zastosowanie tej instytucji musi być poprzedzone stwierdzeniem winy sprawcy i brakiem wątpliwości co do okoliczności popełnienia przestępstwa. Tym samym podstawą warunkowego umorzenia jest ustalenie wszystkich przesłanek odpowiedzialności. Przesłankami warunkowego umorzenia postępowania są: a) uprzednia niekaralność sprawcy za przestępstwo umyślne (obejmuje nie tylko niekaralność za zbrodnię lub umyślny występki, ale także przypadki, w których sąd odstąpił od wymierzenia kary, czy też zastosowano środki przewidziane dla nieletnich, środki zabezpieczające; sprawca jest niekarany, jeśli nastąpiło już zatarcie skazania); b) zagrożenie czynu karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat (a w wypadku określonym w § 3 - 5 lat) - nie uwzględnia się tu przewidzianych przepisami prawa możliwości nadzwyczajnego złagodzenia czy obostrzenia; c) stopień winy i stopień społecznej szkodliwości nie mogą być znaczne, co nie oznacza ich nieznaczności czy znikomości /aktualne jest w tym zakresie orzeczenie SN, w którym stwierdzono, że gdy stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu nie jest znikomy, nie oznacza to wcale, że nie jest on znaczny; gdy stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu nie jest znaczny, to oznacza to coś więcej niż znikomość (wyrok SN z 26 maja 1970 r., Rw 450/70, OSNKW 1970, nr 9,

poz. 102)/; d) brak wątpliwości co do okoliczności popełnienia czynu wymaga bezspornego ustalenia samego faktu popełnienia przestępstwa i jego okoliczności, nie jest wystarczające samo przyznanie się sprawcy do popełnienia zarzucanego mu czynu; e) tzw. pozytywna prognoza kryminologiczna, wyrażająca się w przypuszczeniu opartym na ocenie właściwości i warunków osobistych sprawcy oraz jego dotychczasowym sposobie życia, że sprawca pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Postawa sprawcy oznacza względnie stałą skłonność do postępowania w określony sposób wobec pewnych wartości czy dóbr. Chodzi tu o taką postawę sprawcy wobec dóbr prawem chronionych i porządku prawnego w ogóle, która jest pozytywna, czyli pożądana z punktu widzenia ustawodawcy karnego. Należy zatem ustalić, czy popełnienie przez sprawcę czynu miało charakter epizodyczny, czy też jest wynikiem jego postawy. Dotychczasowy sposób życia - odnosi się nie tylko do przeszłości sprawcy, ale obejmuje też okres po popełnieniu czynu; pozwala na ocenę postawy sprawcy. Nie stanowi przesłanki zastosowania omawianej instytucji przyznanie się oskarżonego do winy /postanowienie SN z 27 listopada 2003 r., V KK 301/03, OSNKW 2004, nr 1, poz. 9/. Do zastosowania warunkowego umorzenia konieczne jest kumulatywne spełnienie przesłanek określonych w art. 66 kk. Ze względu na związek przesłanek z różnorodnymi elementami w piśmiennictwie grupuje się je w trzech kategoriach:

- a) przesłanki związane z przestępstwem;
- b) przesłanki związane z osobą sprawcy;
- c) przesłanka o charakterze procesowym.

Zastosowanie warunkowego umorzenia uzależnione jest od tego, aby przestępstwo odznaczało się trzema cechami (przesłanki związane z przestępstwem): [1] wina nie jest znaczna, [2] społeczna szkodliwość nie jest znaczna, [3] przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności do 3 lat albo karą pozbawienia wolności do 5 lat - przy jednoczesnym spełnieniu warunków z art. 66 § 3 kk.

Przesłanka stopnia winy wymaga odwołania się do katalogu okoliczności umniejszających winę. W grę nie wchodzi okoliczności wyłączające winę, wtedy bowiem sprawca nie popełnia przestępstwa ze względu na niewymagalność dania posłuchu normie (niedojrzałość, niepoczytalność, stan wyższej konieczności wyłączający winę, usprawiedliwiony błąd co do kontratypu oraz okoliczności wyłączającej winę, usprawiedliwiona nieświadomość bezprawności, działanie na rozkaz).

W porównaniu ze stopniem winy ustalenie stopnia społecznej szkodliwości jest na gruncie kodeksu karnego zadaniem łatwiejszym, co wynika z tego, że ustawodawca podaje determinanty tego stopnia.

W art. 115 § 2 kk zostało wskazanych w wyczerpujący sposób 10 determinant stopnia społecznej szkodliwości: rodzaj naruszonego dobra prawnego, charakter naruszonego dobra prawnego, rozmiary szkody (wyrządzonej albo grożącej), sposób popełnienia czynu, okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, motywacja sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności, stopień naruszenia reguł ostrożności. Rozwiązanie obecne wyłącza możliwość warunkowego umorzenia wobec sprawców przestępstw o niebędącym znacznym stopniu społecznej szkodliwości, które cechuje zarazem stopień winy znaczny, względnie wyższy od znacznego.

Przesłanka wysokości zagrożenia ustawowego z art. 66 § 2 kk eliminuje spoza zakresu stosowania warunkowego umorzenia wszystkie zbrodnie oraz te występki (umyślne i nieumyślne), które cechuje in abstracto wyższy stopień społecznej szkodliwości. Innymi słowy, warunkowe umorzenie stosowane jest do klasy występków odznaczającej się generalnie stopniem społecznej szkodliwości nieprzekraczającym pułapu znacznego.

Nie zwalnia to jednak od obowiązku każdorazowego ustalania poziomu natężenia materialnego elementu przestępstwa, co jednoznacznie wynika z treści art. 66 kk. Przyjęcie założenia, że klasa przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności do lat 3 posiada stopień społecznej szkodliwości niebędący znacznym, czyniłoby przesłankę tego

stopnia zbędną. Można powiedzieć, że z art. 66 kk daje się odczytać w sposób niebudzący wątpliwości stwierdzenie, iż przestępstwa zagrożone taką karą mogą posiadać równy znacznemu bądź też wyższy stopień społecznej szkodliwości.

Zasadniczą przesłanką warunkowego umorzenia związaną z osobą sprawcy jest uzasadnione przypuszczenie, że pomimo jego zastosowania sprawca będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Przesłanka uzasadnionego przypuszczenia jest z kolei determinowana kilkoma elementami: po pierwsze - postawą sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, po drugie - właściwościami sprawcy, po trzecie - warunkami osobistymi sprawcy oraz po czwarte - jego dotychczasowym sposobem życia. Przyjęta w art. 66 § 1 kk formuła elementów decydujących o warunkowym umorzeniu związanych z osobą sprawcy zasadza się na dwóch przyczynowo powiązanych przesłankach: cechach sprawcy (poprzednik) oraz prognozie (następnik). Prognoza może być uzasadniana tylko cechami sprawcy ściśle określonymi w komentowanym przepisie.

Żadne inne przesłanki nie mogą determinować prognozy. Ze względu na cel warunkowego umorzenia postawa sprawcy odnosi się do dóbr prawnie chronionych, w szczególności do dóbr naruszonych albo narażonych na niebezpieczeństwo popełnionym przez niego przestępstwem. Znaczenie posiada więc to, czy sprawca jest skłonny podporządkować się nakazom i zakazom chronionym przez ustawodawcę za pomocą karnoprawnego instrumentarium. Nie jest przy tym konieczne, aby sprawca uznał za własne preferencje aksjologiczne żywione przez ustawodawcę. Ważne, aby było uprawdopodobnione w dużym stopniu, że swoim zachowaniem zakazów i nakazów nie będzie naruszał.

Przesłanka niekaralności została zawężona do klasy przestępstw umyślnych (art. 27 § 1 k.k. z 1969 r. wymagał niekaralności za przestępstwa umyślne i nieumyślne). W grę wchodzi także przestępstwa umyślnie - nieumyślne. Poza zakresem tej przesłanki pozostają przestępstwa skarbowe, nie są one bowiem przestępstwami.

Nie jest więc karany ten, wobec którego orzeczono środek karny, odstąpiono od wymierzenia kary czy zastosowano zakład poprawczy lub środki wychowawcze [uchwała SN z dnia 29 stycznia 1971 r., VI KZP 26/69, OSNKW 1971, z. 3, poz. 33).

Właściwości osobiste sprawcy to cechy jego charakteru, które czynią prawdopodobnym w dużym stopniu twierdzenie, że będzie on przestrzegał porządku prawnego (należyty z punktu widzenia systemu normatywnego poziom moralny, właściwy temperament). Właściwości osobiste to także stopień rozwoju umysłowego sprawcy: im wyższy, tym zastosowanie warunkowego umorzenia jest bardziej uzasadnione [W. Ś. (w:) I. A., W. Ś., W. W., Kodeks..., s. 157]. Warunki osobiste sprawcy to sytuacja materialna i psychiczna sprawcy, jego otoczenie rodzinne, warunki w miejscu pracy oraz w miejscu zamieszkania.

Dotychczasowy sposób życia to reakcje społeczne sprawcy przed jego osądzeniem (a więc i w okresie po popełnieniu przestępstwa). W grę wchodzi te elementy zachowania sprawcy, które przyczyniły się do popełnienia przestępstwa. Trafnie stwierdza się, że przesłanka dotychczasowego sposobu życia pozwala na „ustalenie, czy zarzucany czyn był zgodny z postawą wobec zaatakowanego tym czynem dobra chronionego prawem” [A. Z. (w:) G. B., Z. Ć., P. K., J. M., J. R., M. S., W. W., A. Z., Kodeks..., s. (...)].

Im postawa dalsza od negatywnie wartościowanego sposobu życia, tym zastosowanie warunkowego umorzenia bardziej zasadne. W trzeciej grupie przesłanek warunkowego umorzenia postępowania znajduje się wymóg takiego poziomu znajomości stanu faktycznego i prawnego, który pozwala na stwierdzenie, że „okoliczności [...] popełnienia nie budzą wątpliwości”.

Brak wątpliwości co do okoliczności popełnienia czynu jest przesłanką o charakterze gwarancyjnym, mającą zapobiegać stosowaniu warunkowego umorzenia w tych przypadkach, w których zebrany materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie wszystkich elementów koniecznych do przypisania odpowiedzialności karnej (sprawstwo, bezprawność, wina, społeczna szkodliwość). Sam brak wątpliwości co do popełnienia czynu nie jest wystarczający [tak

trafnie: W. Ś. (w:) I. A., W. Ś., W. W., Kodeks..., s. 158; wyrok SN z dnia 24 lutego 2004 r., V KK 435/04, Lex, nr 147241]. Konieczne jest nadto bezsporne ustalenie kontekstu sytuacyjnego tego przestępstwa.

Stwierdzenie braku wątpliwości co do okoliczności popełnienia czynu nie jest uzależnione od przyznania się sprawcy do popełnienia czynu, choć o nim w dużej mierze przesądza [uchwała SN z dnia 29 stycznia 1971 r., VI KZP 26/69, OSNKW 1971 r., z. 3, poz. 33; wyrok SN z dnia 11 lipca 1985 r., RNw 17/85, OSNKW 1986 r., z. 3-4, poz. 18; A. Z. (w:) G. B., Z. Ć., P. K., J. M., J. R., M. S., W. W., A. Z., Kodeks..., s. (...); A. M., Kodeks..., s. 175; M. K. (w:) M. K., Z. S., J. S., L. T., A. W., Kodeks..., s. 173; P. H., L. P., Z..., s. 86].

Nieprzyznanie się do popełnienia czynu może mieć różne przyczyny, niekoniecznie musi wynikać z faktu, iż sprawca w rzeczywistości czynu nie popełnił [zwraca na to uwagę M. K. (w:) M. K., Z. S., J. S., L. T., A. W., Kodeks..., s. 173].

Jeżeli materiał dowodowy wskazuje na brak wątpliwości co do popełnienia przestępstwa przy jednoczesnym braku przyznania się sprawcy do tegoż popełnienia, omawiana przesłanka jest spełniona.

Niedopuszczalne jest uznanie za okoliczność obciążającą faktu, iż „w toku niniejszego postępowania karnego oskarżony nie zdobył się na żadną krytyczną autorefleksję”. Jest oczywiste, że przyznanie się do winy czy też przejawianie krytycznego stosunku do popełnionego przestępstwa może i z reguły powinno być postrzegane jako okoliczność łagodząca. Nie oznacza to jednak, że odmienna postawa sprawcy może stanowić okoliczność obciążającą. Wymaganie, by oskarżony przejawiał „krytyczną autorefleksję” w stosunku do popełnionych przestępstw, pozostaje bowiem w sprzeczności z treścią art. 74 § 1 i 175 § 1 k.p.k. LEX nr 157196, Prok.i Pr.-wkl. 2007/2/11 Wyrok z dnia 14 września 2005 r. Sąd Najwyższy IV KK 160/05.

Sąd uznał, iż w przedmiotowej sprawie spełnione zostały wszystkie przesłanki do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania.

Jak zaznaczono wyżej -stosownie do treści art. 66 §1 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Tym samym analiza dyspozycji zawartej w powyższym artykule prowadzi do wniosku, iż podstawowymi przesłankami zastosowania dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania są m. in. brak wątpliwości co do okoliczności popełnienia czynu oraz ustalenie, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, przez co warunkowe umorzenie postępowania jest immanentnie związane ze stwierdzeniem winy, bowiem dopiero jej stwierdzenie daje możliwość dokonania oceny czy wina jest znaczna, czy też nie jest znaczna (por. wyrok SN z 09.01.2002 r., III KKN 303/00).

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego – jak już wyżej wskazano – nie mogły budzić wątpliwości zarówno sprawstwo, zawinienie, jak i okoliczności popełnienia przez Ł. M. czynu zabronionego stypizowanego w art. 178a § 2 k.k., przy czym – zdaniem Sądu – wina i społeczna szkodliwość zarzucanego oskarżonemu czynu nie są znaczne. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu uwzględniono stopień nietrzeźwości oskarżonego oraz fakt, że jego zachowanie nie spowodowało żadnych ujemnych następstw.

Zdaniem Sądu zaistniały także pozostałe przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania. Ł. M. nie był bowiem dotychczas karany sędownie, a jego postawa i dotychczasowe życie zasługują na pozytywną ocenę. Tym samym w stosunku do oskarżonego istnieje tzw. pozytywna prognoza kryminologiczna, którą – zdaniem Sądu – potwierdzają właściwości osobiste oskarżonego, takie jak prowadzenie ustabilizowanego trybu życia (prowadzenie działalności gospodarczej), brak uprzedniej karalności oraz okoliczności, które nastąpiły po popełnieniu przestępstwa (przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego, wyrażenie żalu i skruchy). Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że istnieje uzasadnione przypuszczenie, iż pomimo umorzenia postępowania karnego oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego i nie popełni w przyszłości przestępstwa.

W ocenie Sądu przedmiotowe zdarzenie miało w niebudzącym zastrzeżeń dotychczasowym życiu Ł. M. charakter jedynie incydentalny, a co za tym idzie jego skazanie stanowiłoby zbyt daleko idącą represję karną.

Spełniony został również wymóg z art. 66 § 2 kk zgodnie z którym warunkowego umorzenia postępowania nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności, bowiem czyn zabroniony przewidziany treścią art. 178a § 2 kk zagrożony jest karą pozbawienia wolności do roku.

Zgodnie z treścią art. 67 § 1 kk warunkowe umorzenie następuje na okres próby, który wynosi od roku do lat dwóch i biegnie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. W przedmiotowej sprawie, biorąc pod uwagę charakter przestępstwa i jego okoliczności, Sąd wyznaczył oskarżonemu okres próby w wymiarze 2 lat, wystarczający na weryfikację postawionej wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Dodatkowo Sąd na podstawie art. 67 § 3 kk orzekł od Ł. M. świadczenie pieniężne w wysokości 800,00 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W ocenie Sądu kwota ta jest adekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego oraz wagi popełnionego przez niego przestępstwa.

Całokształt przedstawionych wyżej okoliczności sprawił, że Sąd orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku. Wydane rozstrzygnięcie – zdaniem Sądu – pozwoli oskarżonemu na zrozumienie jego błędnego zachowania i uniknięcie w przyszłości podobnych czynów.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżonego Ł. M. od ponoszenia kosztów sądowych. Należy mieć na względzie, iż oskarżony zaczyna prowadzenie działalności gospodarczej.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.